

Retrat II

Plovisquejava ja feia estona, i l'ànima anava sentint dintre seu la humitat de la terra, alhora fecunda i rovelladora. Es trobava relaxada, una mica absent, contemplant darrera els vidres la lenta processó de gotes, petites i suaus, que se li escapaven d'entre els dits, tot acostant-li els darrers fets del dia mort hores abans.

Aquell mateix matí, havia refusat de prendre part en un problema, que volgués o no, estava vivint d'espectadora. Se li demanava, o millor dit, no se li demanava res, però ella ho sabia, la seva actitud de personal acolliment vers una persona que estava passant un mal moment. L'ànima obertament no l'havia refusat, car aquesta manera d'obrar potser hauria ferit la seva pròpia sensibilitat, però s'hi havia anat allunyant, disfressada de quatre paraules amables, que no comportaven cap compromís, i un somriís d'alè que tampoc no costava gaire esforç. Potser vers una altra persona l'ànima s'hauria abocat més, però aquella, reunia tota una colla de particularitats que no li agradaven gens, i més encara, la molestaven profundament. L'ànima pensa que els sentiments neixen i no s'imposen, i que ella ha obrat millor amb aquest allunyament honrat, que no amb una amistat fingida. Llàstima que l'ànima també pensa que, com a persona que és, disposa d'una voluntat ferma per a llimar asprors, i oferir l'afecte que calia en aquesta situació.

Després ha trobat algú que li ha dit: Solament tu hi podies fer quelcom. L'ànima ha sentit ensorrar els seus raonaments d'honradesa i espontaneïtat, i ha recordat el temps en què ella cercava aquell mateix interès en altres persones, que no s'esforçaven gens en acollir-la. Què sola i oblidada es trobava llavors! I que poc hauria comprès a qui li parlés d'honradesa, quan el que necessitava era un punt d'ajuda.

Una estona després, d'una manera sobtada, es va presentar l'ocasió de decidir un assumpte important, cara a formar part d'un grup de gent que anaven a portar a terme una tasca social força interessant.

A l'ànima sempre li havia fet gràcia de pertànyer a una associació d'aquest tipus, i ara se li presentava una oportunitat immillorable per aconseguir-ho. Havia de ser una decisió ràpida, car els amics que l'esperaven emprenien viatge, i els calia una resposta. L'ànima, acostumada a fer-ho, va plantejar-se un balanç de situació en un moment. A l'actiu hi quedava una tasca important de promoció individual i col·lectiva, el descobriment de la comunitat com a unitat de convivència, i una pila de propòsits i il·lusions amanyagats feia anys. Al passiu hi quedava la renúncia a moltes estones d'oci, a la comoditat de les tardes festives, cremades de no fer res, i, sobretot, por. Por al fracàs, al ridícul, al què diran. I molta por a altres coses que ara no fan al cas. L'ànima coneixia bé la seva vella por. Sabia que era un dels seus grans obstacles, però en el fons l'estimava com a una antiga amiga. Al punt, el balanç va donar un signe netament nega-

tiu, i l'ànima va pronunciar el seu no, com quelcom inevitable. Era en realitat una resposta que ja coneixia per endavant. Havia dit que no a moltes coses, i semblava que la negació fos part del seu propi jo, car ella mateixa es negava moltes petites coses. Per un moment va desitjar fer-se enrera en la seva decisió, però, per què? Segurament tornaria a ensopegar en el seu mateix no.

A mitja tarda, van dir-li d'anar a un espectacle. Estava cansada, però en el fons tenia ganes d'atabalar-se, per tal de no donar més voltes als mateixos vells problemes. I així es va trobar, sense saber quasi com, enmig d'una gent que no li agradava, i participant amb la seva assistència, en una activitat que li agradava encara menys. Per una vegada que deia que sí, s'hi havia lluit...

Va sortir-ne amb mal de cap. Estava nerviosa, i va decidir anar-se'n tot passejant fins a casa. Ja era fosc, i havia deixat de ploure, encara que els carrers estaven mullats i lluents.

Llavors va veure una coneguda. Se n'alegrà. Podrien parlar una estona, i es trobaria millor. Però l'amiga no era pas portadora de bones noves. L'ànima escoltava en silenci. La notícia li va esclatar en les orelles, en el cap, en el cor i en l'estómac. No obstant va procurar que el seu rostre no reflectés cap emoció ni sentiment, i encara va somriure. Notava una estranya opressió en el coll que li dificultava parlar. Però calia aguantar-se i superar-se, i anar xerrant, com si en aquells moments fos el més important del món explicar la pel·lícula que acabava de veure. Aleshores va començar a ploure de nou i es van acomiadar ràpidament. L'ànima va continuar cap a casa, rosegant la seva por, la seva comoditat i el seu egoisme. Per por no havia resolt el seu problema quan encara era temps. Por a perdre el poc que tenia. Por a l'absoluta soledat. Al menyspreu. Per comoditat havia refusat jugar un paper en una tasca que li demanava l'esforç del seu treball personal. Per egoisme s'havia aïllat del problema de qui no despertava en ella cap sentiment sensible, oblidant que cal estimar tots els homes.

Llavors es va adonar que les gotes que li relliscaven per la cara tenien un gust amarg. Era una amargor coneguda i companya. I mentre continuava caminant, fent seva i estimant, la nova que tenia encara xiulant en les orelles, s'anava repetint com un exercici mental:

Llàgrimes d'odi i de mort,
de tristesa i de sofrença,
de solitud i dolor,
d'amargor i d'impotència,
de vida buida i d'amor.

Barcelona, març 1975

ANNA

- MERCERIA
 - PERFUMERIA
 - GENEROS DE PUNTO
 - OBJETOS DE REGALO
 - PAPELERIA
 - PERIODICOS

G E M A

Plaza Ayuntamiento, 3 Teléfono 420
SANTA EULALIA DE RONSANA

- PINTOR INDUSTRIAL
- COLOCACION DE
PAPELES PINTADOS
- ROTULOS E IMITACIONES

Jaime Iglesias

Carretera de La Sagrera, s/n.
Teléfono 504
SANTA EULÀLIA DE RONSANA